

як інструментарій створення сучасних інноваційних освітніх технологій, які сприяють розвитку «людського капіталу» аграрної сфери, формуванню сукупності знань, вмінь, творчих здібностей індивідуумів, що буде сприяти підвищенню інвестиційної — інноваційної активності галузі та створенню умов для розвитку селянина — аграрія з новим типом економічного мислення, новою ринковою мотивацією і поведінкою.

Література

1. Аграрний бізнес: Навчальний посібник із грифом Мін. аграр. пол. України / За заг. ред. Л. І. Катан: — Д.: Вид-во ДУЕП, 2009. — 236 с.
2. Ігнатенко Н. Ф. Фахова інвестиційна освіта та її системний аналіз // Економіка і держава. — № 7. — 2006. — С. 65—68.
3. Катан Л. І., Тараненко І. В. Міжнародні освітні проекти як чинник підвищення конкурентоспроможності вищих навчальних закладів України в контексті євроінтеграції // Стратегія якості в промисловості та освіті. Матеріали IV міжнародної науково — технічної конференції, 30 травня — 6 червня 2008 р., Варна, Болгарія — Варна: Волант-ТУ-Варна, 2008 — С. 393—396.

УДК 35:330.322

О. О. Кахович, здобувач кафедри державного управління та місцевого самоврядування, Академія муніципального управління

ЗАСАДИ ВИЗНАЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ В ДЕРЖАВНІЙ ПОЛІТИЦІ

Аналізуючи дослідження вітчизняних вчених у галузі інвестиційної діяльності, можна дійти висновку, що не вистачає ланки, яка органічно може поєднати поняття інвестиційного ресурсу, інвестиції, інвестиційної діяльності в єдину систему знань, а саме — поняття інвестиційного потенціалу.

Так, П. Самуельсон [2, с. 50] відмічав, що у розвинених суспільствах певна частина поточних продуктивних зусиль направлена на нове або чисте капіталоутворення і поточне споживання приноситься у жертву для збільшення виробництва у майбутньому. Він зазначає, що інвестиції залежать від динамічних елементів зростання системи, які відносно погано піддаються обліку, а також від елементів, що лежать за межами економічної системи: від розвитку техніки,

політики, оптимістичних і песимістичних оцінок, державних податків і затрат, законодавчих заходів тощо [2, с. 179].

Німецький економіст Ф. Ліст пов'язував поняття інвестицій з визначенням «природного потенціалу», він підкреслював необхідність щодо проведення інвестиційної політики на засадах комплексного підходу, який включає низку заходів, зокрема пов'язаних з поняттями природного потенціалу, робочої сили, створення відповідної інфраструктури та підготовки кадрів та наукового забезпечення у майбутньому конкурентоспроможності економіки, створення відповідної інфраструктури; створення кредитно-банківської системи, з метою акумулювання коштів для державних та приватних інвестицій; формування підпорядкованої визначеній меті податкової системи; розвиток державної системи освіти і підготовка фахівців для певних галузей; створення розгалуженої мережі державних науково-дослідних установ, які забезпечували б пріоритетні галузі новими технологіями та машинами; ідеологічне виховання нації засобами масової інформації та через систему освіти [1, с. 35]. Хоча вказані погляди вченим були сформовані в XIX сторіччі, вони залишаються актуальними і сьогодні, оскільки, такі процеси як інвестиційна діяльність, за будь-яких обставин перебувають у полі зору держави та є об'єктом державного управління.

Отже, перш, ніж стати інвестицією, заощадження повинні бути розподілені на предмет їх використання або формування інвестиційного ресурсу або поточного споживання. Хто повинен визначати такий розподіл, у який спосіб, чи він хаотично формується під впливом ринку? На ці питання можливо знайти відповідь, доповнивши існуючу систему понять, яка характеризує інвестиційну діяльність поняттям інвестиційного потенціалу.

Інвестиційний потенціал — це категорія макрорівня, характеризує оптимальні ресурси суспільства, які через систему планомірного та законодавчого урегулювання можуть бути спрямовані, за умови створення сприятливих обставин, на формування інвестиційного ресурсу та на інвестиційний розвиток, незалежно від того на якому рівні будуть накопичуватись ці ресурси. Інвестиційний потенціал охоплює будь-які форми відкладеного споживання та заощадження. Інвестиційний потенціал споріднене поняття з національним багатством, оскільки визначається виходячи з його наявних елементів: капіталу, природних і трудових ресурсів. Гіпотетично, в максимальних своїх значеннях інвестиційний потенціал дорівнює національному багатству, зменшеному на фізіологічні потреби відтворення робочої сили. Завданням будь-якої держави є максимальне використання інвестиційного

потенціалу, при збереженні досягнутих стандартів споживання, для задоволення загальносуспільних потреб.

Інвестиційний ресурс — це категорія макрорівня, є частиною інвестиційного потенціалу, яка існує в системі реальних координат інституційного устрою держави, формується в будь-якому середовищі, де існують економічні відносини товарного виробництва, може накопичуватись у формі заощаджень громадян, нерозподілених коштів юридичних осіб і зосереджується, в залежності від форми державного управління розподілом доходів, у банках, інших фінансових посередників, казначейських зобов'язаннях або у вигляді державних резервів чи фондів. До інвестиційного ресурсу включаються зовнішні запозичення. Іншими словами, інвестиційний ресурс — це та частина заощаджень, яка може засвоїтись суспільством у поточному періоді. Незалежно від того, на якій стадії та в якій формі існують заощадження, вони є об'єктом державного управління.

З позиції сучасних теоретичних поглядів, процес формування інвестиційного ресурсу розглядається статично, без урахування того, що все в економіці перебуває в постійному русі. На нашу думку, доповнивши існуючу систему понять, пов'язаних з інвестиційною діяльністю, поняттям інвестиційного потенціалу, який є базою для формування інвестиційного ресурсу, можливо надати існуючим поглядам на інвестиційну діяльність, певної динаміки та здатності до постійних перетворень, а також зробити логічний висновок, щодо необхідності державного втручання (управління) інвестиційним потенціалом та інвестиційною діяльністю. Відсутність єдиного погляду на сутність таких категорій, як капітал, інвестиційний ресурс, інвестиційний потенціал, негативно впливає на підготовку та вибір державних механізмів управління інвестиційною діяльністю, тому необхідно започаткувати поглиблене дослідження потенційних та реальних інвестиційних можливостей України в інвестуванні. Сьогодні в Україні відсутня узгоджена методика визначення національного багатства, потенційного інвестиційного ресурсу та його оцінки, статистична звітність не наводить дані про обсяги національного багатства, надаючи лише інформацію про ВВП, що є недостатнім для забезпечення якісних розробок у сфері інвестування.

Література

1. *Бредіхін В. М.* Міжнародні інвестиції: навч.-метод. посіб. / В. Бредіхін, А. Близнюк, К. Покатєєва, К. Попкова. — Харків: ХНАДУ, 2008. — 268с.
2. *Самуельсон П.* Економіка [підруч.] / П. Самуельсон. — Львів : Світ, 1993. — 493 с.